

begrundet paa den Antagelse, som ogsaa er rigtig, at disse Roesukkerere havde en mindre Raffineringsværdi end Kolonialsukkeret, Rørsukkeret. Det er ogsaa rigtigt, at da man i Loven af 24de Marts 1877 forhøjede disse 4 pCt. til 8 pCt., var det med den samme eller i alt Fald en lignende Begrundelse. Men hvorledes udviklede Forholdet sig? Det udviklede sig saaledes, at det danske Sukker kom efterhaanden til at konkurrere i det væsentlige med fremmed Roesukker og ikke med Kolonialsukker, og det er jo dog aabenbart, at det hverken vilde være Mening eller Forstand i at give eller fastholde 8 pCt.s mindre Afgift for det fremmede Roesukker af akkurat samme Bestaffenhed, og disse 8 pCt., som svare til de nuværende $\frac{3}{4}$ Dre, som dansk Sukker svarer mindre i Told pr. Pd. end fremmed Sukker, traadte noget senere frem som en ligefrem Bestyttelse mod fremmed Roesukker og ikke som en Vigeftillen med Rørsukkeret. Det er det faktiskste Forhold, og lige saa vist er det, at det var med dette Forhold for Dre, at man i 1891 ikke nøjedes med at beholde de 8 pCt., men gav de $\frac{3}{4}$ Dre. Dersom man den Gang var nøjedes med 8 pCt., saa vilde man langt fra være naaet op til $\frac{3}{4}$ Dre, men man gav dem netop $\frac{3}{4}$ Dre, nøjagtig den samme Position, som 8 pCt. udgjorde af den gamle Told, nemlig $9\frac{1}{4}$ Dre. Man gav dem $\frac{3}{4}$ Dre i Erkendelse af, at de havde at kæmpe imod det fremmede Roesukker, som dels umiddelbart og dels ad Omveje kom hertil i forfintet Tilstand. Det var det virkelige Forhold i 1891. Det ærede Medlem udtalte sig ikke saaledes, men jeg antager, at det maa være en Forglemmelse af det ærede Medlem; thi det forelaa under Forhandlingerne, forelaa i Andragender, der den Gang laa paa Rigsdagens Bord fra Sukkerfabrikerne, og hvori det udtaltes, at Grunden til, at de ikke kunde nøjes med 8 pCt., var den, at de maatte have Bestyttelse imod det fremmede Roesukker af samme Art, der kom ind med Præmie. Jeg fastholder altsaa, at det, der nu foreligger, er fuldstændig analogt med det, man i 1891 har godkendt under Sukkerlovens Behandling. Jeg vil paa ingen Maade paastaa, at $1\frac{1}{2}$ Dre netop er det, der behøves. Det er meget muligt, at man ved nøje Overvejelse kan komme til det Resultat, at en mindre Bestyttelse imod Udlandets Præmie er tilstrækkelig; det lader jeg være et aabent Spørgsmaal. Men jeg skal endnu med Hensyn til de Udtalelser, der ere faldne om Møltolden, gøre opmærksom paa, at naar disse Udtalelser fra et Par Sider have været saadanne, som om det var noget overraskende nyt, at

man nu kom dermed — i det mindste forstod jeg dem saaledes — saa er det ikke rigtigt, thi et Forslag om en saadan Bestyttelses-Møltold, grundet netop paa det samme, grundet paa gentagne Andragender fra Møllerne om, at de dog maatte blive beskyttede her paa det danske Marked imod den overvældende Konkurrence paa Grund af den Udsøjelspræmie, som det fremmede Mel førte med sig — et saadant Forslag om Møltold forelaa allerede her i Rigsdagen i 1888—1889. Det forelaa igen i 1889—1890 og blev — jeg husker ikke, om det var enstemmigt, men i alt Fald med overvældende Flertal, vedtaget i det andet Ting, saa at det er en fuldstændig uretlig Betragtning, hvis den virkelig næres af Folk, at dette er noget plinternyt. Rigsdagen har i de sidste 5—6 Aar haft Lejlighed nok til at gøre sig bekendt med Mølleindustriens Stilling her i Landet, og det har faaet Udtryk i et Lovforslag, der er vedtaget i Landstinget som et ligefrem Retfærdighedshensyn. Det forekommer mig derfor noget strengt nu at tage det paa den Maade, som om det var noget absurd nyt, man kom med. Udtalelserne i dette Ting om Hovedpunktet i Loven, om Brændevinsafgiftens Forhøjelse, have lydt for mig saaledes, at dog ubetinget de fleste af dem, der have haft Ordet, have sluttet sig til denne Betragtning, at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften vil være hensigtsmæssig. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være noget mærkværdigt, om det ikke var saa. Naar man ikke ser hen til det, som et æret Medlem nylig omtalte: „den hellige Snaps“, naar man ikke ser hen til den Multighed, der er for i et Spørgsmaal som dette at rejse en dyb Skade hos en Klasse af Befolkningen — det ærede Medlem brugte dette Ord og tilføjede „berettiget“, og vi vide jo meget godt alle sammen, hvor let det er at rejse en saadan Bedøvelse, hvad enten den er berettiget eller ikke berettiget — afsat fra det Hensyn, som tages til ikke at ville foranledige en saadan Bevægelse rejst, tror jeg — det er i det mindste mit bestemte Indtryk — at Flertallet i dette Ting i Virkeligheden erkender, at der er en Nødvendighed for ikke at blive staaende ved den Brændevinsafgift, vi have nu. Det modsatte vilde ogsaa forekomme mig meget mærkværdigt, da ingen, som færdes i Livet, ingen, der tager et Blad i sin Haand, kan lukke Øjet for Følgerne af den umaadholdne Brændevinsnydelse her i Landet. Naar et æret Medlem i Gaar gjorde gældende, at den egentlige Drukkenfab paa ingen Maade er taget til her i Landet, men at det er det jævne, daglige efter hans Me-